

лялькова вистава

МАРІЙКА І ВЕДМІДЬ

(За мотивами народної казки)

ВЕДУЧИЙ:

Марійка в лісі заблукала,

Кричить, гукає... та дарма,

Луна із яру відказала –

Нікого навкруги нема.

Куди не глянь – зелена хаща, вологий морок від землі,

Он там дупло як вовча паща,

А там страховисько в імлі.

Так страшно в лісі, така стомилась.

Вже вечір з неба сонце зняв...

Вона до дуба притулилась

І сон обійняв...

У лісовій старій хатині

Колись лісничий проживав,

Ведмідь в ній оселився нині

І сам собі хазяйнував.

В цей вечір йшов до свого дому,

Якихось ягідок шукав,

Відчув незвичне, незнайоме

І до дубка попрямував.

А там марійка спить маленька,

Білявий чуб на носа звис,

Він в лапи взяв її тихенько

І обережно в хату вніс...

Вже піднялося ясне сонце.

Пташки заспівують пісень,

Проміння лине у віконце,

Стає до діла світлий день.

Відкривши сину оченята,

Марійка хоче зрозуміть:

Куди прийшла? Яка це хата?

І що це за страшний ведмідь!

Заплакала так відчайдушно...

Ведмідь їй каже:

ВЕДМІДЬ:

Не тужи!
Я дуже добрий, знай дитино,
Ти краще сльози бережи.
Тепер ти будеш в мене жити,
Бо піч топити я не зміг,
Прибрати треба і зварити, -
Адже це хатка, не барліг.

ВЕДУЧИЙ:
Дівча знов плаче:

МАРІЙКА:
Я не знаю!
Я так не хочу!
Я боюсь!
Там у селі мене чекають
Мої бабуся і дідусь!

ВЕДМІДЬ:
Нічого ми дамо їм звістку:
Що я знайшов тебе, зберіг,
Пиши на хусточці,
Я їм підкину на поріг.

ВЕДУЧИЙ:
Отак Марійка залишилась:
У хаті чисто, все блищить,
Топити піч сама навчилась
І без роботи не сидить.
Ведмідь їй догоджа в усьому:
Дрівець наносить і води...
Просилася:

МАРІЙКА:
Мене додому, будь ласка, прошу
Відведи!

ВЕДУЧИЙ:
Не слухав зовсім, тільки бовкне:

«Іди ось трохи погуляй».
Вона засмутиться , замовне,
А він іде собі у гай.
Десь ходить... а вона, бувало,
Як тільки зрідка вийде в ліс, -
До неї віти прихилились,
Ромашки лісові тяглись.
І на хвилиночку здавалось,
І так їй весело було.
А ще збігались з верховіття
Веселі вивірки прудкі.
Її Оточували миттю
І грались з неба залюбки.
Одного разу рано встала,
Щоб пиріжечків напекти,
Ведмедя лагідно спитала:
МАРІЙКА:
В село їх зможеш віднести?
Бабусі й дідусю... благаю!
Ведмедику, не відмовляй!
Я все у кошик поскладаю,
Ти на світанку вирушай!

ВЕДМІДЬ:
Ну добре. Зараз ляжу спати,
А завтра вдосвіта піду!
Так гарно вмієш у мовляти –
Слів для відмови не знайду!

ВЕДУЧИЙ:
Наївся пиріжків гарненько,
Заснув, схилилась голова,
Марійка робить все тихенько,
Щоб не прокинувся, бува.
У кошик листя настелила,
Залізна, думає: «Пора»,
Себе травичкою накрила,
А зверху пиріжків гора.
Прокинувся ведмідь раненько.

Світає. Вже живе ще спить.
Промовив:

ВЕДМІДЬ:
Буду йти тихенько,
Марійку тільки б не збудить.
Вона стомилась коло печі,
Їй треба добре відпочить...

ВЕДУЧИЙ:
Підняв він кошик, взяв на плечі,
Не кваплячись, пішов ведмідь.
Іде, зігнувся, бо на спині
Гостинці він в село несе...
Сидить Марійка у корзині,
Крізь щілинки їй видно все.
Світанок тіні порозкидав,
Пташок в гніздечках побудив,
Ведмідь подумав: «Я ж не снідав.
Пройшов багато. Зголоднів».
Промовив вголос:

ВЕДМІДЬ:
Треба сісти, - неблизько ще оте село
І пиріжечки можна з'їсти,
Хто знає, скільки їх було.

ВЕДМІДЬ:
Марійка чує ті розмови,
І думає: «Знайде мене,
Тоді у ліс поверне знову,
До того ж кара не мине».
І промовляє:

МАРІЙКА:

Бачу, бачу,
Занадто ти вже став ледачий.
Не здумай сісти на пеньок,

Не здумай з'їсти пиріжок !
Я хоч далеко та все знаю
Все чую й добре помічаю.

ВЕДМІДЬ :
Невже все бачить? Ну й дівчисько!
Я встиг чимало вже пройти ...
Виходить це ще досить близько.
Подалі треба відійти.

ВЕДУЧИЙ:
Іде крізь хащі й вітроломи,
Плечима розсува гілля
І думає: «Марійка вдома,
Не може бачити, де я ...»
Промовив:

ВЕДМІДЬ:
Сяду на пеньок
Та з'їм одненький пиріжок!

ВУДУЧИЙ:
Марійка знову промовляє:
МАРІЙКА:
Бачу, бачу,
Занадто ти вже став ледачий,
Не здумай сісти на пеньок,
Не здумай з'їсти пиріжок!
Я хоч далеко, та все знаю,
Все бачу й добре помічаю.

ВЕДУЧИЙ:
Дивується ведмідь:
ВЕДМІДЬ:
Ну й очі...
Більш півдороги подолав,
Вона все бачить і не хоче,
Щоб я у кошику щось взяв.

ВЕДУЧИЙ:
Іде, хоч кроки невеличкі,

Та все ж ні разу не присів.
Подумав:
Край села криничка,
Ось там наїмся пиріжків.
Там до криниці він дістався...
Вже лапи грузнуть у пісок,
Як зупинитись зібрався,
Марійчин чує голосок:

МАРІЙКА:

Бачу, бачу ,
Занадто ти вже став ледачий,
Не здумай сісти на пеньок,
Не здумай з'їсти пиріжок!
Я хоч далеко, та все знаю,
Все бачу й добре помічаю.

ВЕДУЧИЙ:

Їй видно все: село і хату,
Знайоме плетиво доріг...
Залишилось так небагато –
Аби назад він не побіг...
Ведмідь постояв ще хвилинку,
Оглянувся туди й сюди,
Поставив у пісок корзинку,
Сказав: «Нап'юся хоч води».
Узяв цеберко край кринички
Залізним ланцюгом гримів,
І поки набирав водички, -
Усіх собак в селі збудив.

ВЕДУЧИЙ:

Ті зразу почали брехати
І до криниці подались...
Не встиг ведмідь води набрати,
Побіг прожогом в темний ліс.
Забув про все. Біжить щосили.
Поміж дерев нелегка путь,
Жахається щоб не вкусили
За п'яти якщо доженуть.
Та в ліс собаки не побігли,
Край лісу лемент ізняли...

Тут люди вже зібратись встигли,
До кошика всі підійшли.
Бабуся з дідом здогадались, бо чули, що ведмідь побіг.
Надіялись і хвилювались...
І враз – Марійка на поріг!
Бабуся з дідусем радіють,
А з ними всі: старі й малі...
І досі про таку подію
Говорять люди в тім селі.